

Langervist, decoruri Yngve Gamlin), decorul păind o plasă de năvodar sau o uriașă pinză de păianjen, în care ușile făcute din prăjini asimetrice păreau strimbate de vicisitudinile vremii.

Am dat asemenea amănunte și am stăruit asupra unora dintre problemele regiei și mai ales scenografiei suedeze, pentru că, laolaltă, ele sînt pilduitoare, dacă deslușim cum se cuvine lucrurile valabile, dar și excesele și confuziile ce caracterizează arta din țările insuficient călăuzite de umanismul socialist. Felul cum se rezolvă montarea pieselor antice sau a celor shakespeariene, sau a unora contemporane, relațiile dintre regie și scenografie, problema contribuției pictorilor dinafara vieții teatrale și a celor profesioniști în scenografie, faptul că unele inovații vin nu numai de la pictorii de șevalet, dar și de la sculptori (la care nimeni nu s-a gîndit și nici nu se gîndește la noi să apeleze în scenografie) — iată o seamă de lucruri cu totul interesante, pe care studiul lui Gustaf Hilleström ni le-a amintit. Acestea pot constitui contribuții pozitive, surse de inspirație în activitatea noastră teatrală, spre deosebire de alte experiențe aici menționate, care merg pe drumul purei abstracții. Trebuie de deosebit între căutarea, care pornește de la un țel precis realist, și rătăcirile care fac totmai abstracție de spiritul constructiv al vremii noastre.

P. COM.

Ecoul unei vizite

Ziarul „Le Phare” din Bruxelles a publicat în două numere consecutive un amplu articol al d-lui Herman Closson, om de teatru belgian care ne-a fost oaspe anul trecut. Articolul, intitulat „Le Théâtre à Bucarest” conține o serie de aprecieri foarte pozitive cu privire la fenomenul teatral de la noi. Ceea ce relevă în primul rînd d-sa este că în țara noastră „teatrul face obiectul unui adevărat cult”. Seriozitatea și criteriile științifice care prezidează la pregătirea viitorilor actori, regizori și teatrologi sînt consemnate pe larg, cu amănunte, în cuprinsul articolului. La Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” — „munca de predare e cit se poate de cuprinzătoare și diversă, — apreciază autorul. La absolvirea institutului, tînărul actor e sigur că va fi angajat în unele din cele aproape patruzeci de teatre de stat din țară”. De altfel, această siguranță a zilei de mîine — atît de diferită de veșnica goană după un angajament, fie el de scurtă durată, de permanența incertitudine, caracteristice vieții tinerilor artiști încă „neconsacrați”

din lumea capitalistă — l-a impresionat adinc pe d-l Closson. Chiar dacă actorul (sau regizorul tînăr) e repartizat în provincie, precizează d-sa, „el are timpul să-și completeze pregătirea și numai valoarea lui personală îl evidențiază și îl apropie treptat de ansamblurile din București”. Cit privește metoda pregătirii actricești, H. Closson n-are decit cuvinte de prețuire: „Influența lui Stanislavski se regăsește, binefăcătoare, în jocul actorilor care e foarte expresiv, cu o mimică mai interesantă și mai variată decit la noi”.

Consemnind impresiile pe care i le-a prilejuit vizionarea mai multor spectacole în capitala țării noastre, autorul nu-și ascunde rezervele față de regie și față de concepția scenografică, așa cum a putut-o constata din cele citeva reprezentații la care a asistat:

„...Chestiunea decorației scenice pare să fie unul din punctele slabe ale teatrului rominesc... Noi am depășit de mult acest stadiu. Un costum de teatru nu are a se conforma documentării, ci trebuie să se inspire din ea, să o stilizeze... Există aici o căutare naturalistă a amănuntului, căreia ar trebui să i se întoarcă spatele cu toată hotărîrea.” Observațiile ni se par cu atît mai interesante, cu cit coincid cu tendința de înnoire și simplificare, ce-și face tot mai mult loc în acest domeniu al activității teatrelor noastre. H. Closson relevă sprijinul neprecupețit pe care-l primesc teatrele de la statul de democrație populară și... de la spectatori, care le urmăresc activitatea cu pasiune. „Am făcut adesea, nu fără amărăciune, o paralelă cu stările de la noi” — mărturisește el sincer în încheierea articolului. „Ne-am putea, oare, închipui trei sau patru teatre în aer liber la Bruxelles, care să joace Molière, Marivaux sau Shakespeare și să fie înșesate de public în fiecă seară?” Și răspunsul pe care el însuși îl dă este negativ.

Știri din...

U. R. S. S.

● Consfătuirea oamenilor de teatru din capitala Uniunii Sovietice, inițiată în urmă cu cităva vreme de organizația de Moscova a P.C.U.S., Ministerul Culturii al U.R.S.S. și Ministerul Culturii al R.S.F.S.R., se impune atenției noastre prin acuitatea cu care a relevat, ca problemă nr. 1 a teatrului sovietic, necesitatea permanentei îmbogățiri a repertoriului cu lucrări dramatice inspirate de realitatea imediată, pe calea